

sidde med en af Kongen valgt Dommer og afgøre den Slags Sager, ikke efter den strenge juridiske Ret, men efter frit Skøn og hurtigst muligt, uden videre Omstændigheder og Omkostninger. Det anser jeg for heldigt, ikke blot for Sagen selv, men særlig fordi Arbejdsgivere og Arbejdere derved komme i en stadig Rapport til hinanden, der kun kan faa en god Indflydelse paa den gensidige Stemning, som det er ønskeligt at faa til at være en anden end den nuværende. — Jeg anser det ogsaa for at være heldigt, at man i den Slags Smaasager, som ikke dreje sig om store Summer, er fri for al personlig Melleinkomst af retshyndige, at Parterne møde personlig, og at Sagen afgøres ved en inappelabel Dom. Der kan maasse findes Tilfælde, hvor den materielle Ret fra et juridisk Standpunkt ikke vil ske fuldstændig Fuldst, men jeg tror, at i det hele og store ville de Parter, som ere interesserede i Sagens Afgørelse, i Længden finde sig tilfredse med hele denne Rettergangsmåde.

For mig bliver Hovedinteressen ved Arbejdsretterne dog den, at de ere den Kerne, den Søyle, hvorom Enighedskamrene efterhaanden skulle dannes. Det kan være meget godt, at man allerede har Organisationer her i Kjøbenhavn, der kunne benyttes i den Retning — det har man nu i øvrigt næppe paa hele Vinten — men hvor der udbræder eller truer med at udbræde Striker, hvor der trues med store Arbejdsnedlæggelser eller Lockoutter i stort Omfang, som gøre mangfoldige Familier brodløse, og hvis Virkninger strække sig langt ud over de paagældendes Kredts og faa de sørgeligste Følger, der er det netop af stor Betydning, at man har en Institution, der ikke er ensidig til nogen Side, fordi den er sammensat af en i Spørgsmaalet ganske uinteresseret Formand i Forening med Repræsentanter, valgte saavel af Arbejdsgiverne som af Arbejderne, og for denne faste Stof er det ganske anderledes let at forberede alt til en virkelig frugtbar Forhandling om en Overenskomst. Og denne Overenskomst, som disse Enighedskamre skulle føre til, er det jo ikke noget Menneſte, der tænker paa at trække eller tvinge andre til at gaa ind under, det er en fuldstændig frivillig Sag, men det er min Overbevisning, at det fortjenstligste og den bedste Side ved disse Forsøg paa Overenskomst, som efter at Arbejdsretterne ere dannede, sikkert ville blive hyppigere end tidligere, bliver netop det, at man efterhaanden kommer over den dybe Kløft, som nu adskiller Arbejdsgivere og Arbejdere. Det har tilvisse bedrøvet mig at

se, at den eneste egentlige Opposition, som er rejst imod Loven, kom her fra Hovedstaden, som forekommer mig nærmest at maatte være interesseret i at faa disse voldsomme Brydninger mellem Arbejdsgivere og Arbejdere fjernede. Det skulde vel ikke være Tilfældet, som jeg har hørt Tale om, at nu ere de vedkommende omsider rustede til at kunne tage Kampen op? Det er jo meget godt og sandt, at man, hvis man vil have Fred, forbereder sig paa Krig, men det er bedst, at man lader Sværdet blive i Skeden, naar det kan blive der, og det er bedst, at man søger ad Forsønlighedens Vej at komme til en bedre Forstaaelse end gennem Kamp at søge at knuse den ene Part, alt eftersom hvem af disse der er den stærkeste.

Jeg finder altsaa i det hele taget Lovforslaget tiltalende og ogsaa vel overvejet i Balget af Udtrykkene. Der kan være Enkeltheder, som jeg antager, at det Udval, som ventelig vil blive nedsat til Overvejelse af Loven, nærmere vil komme til at tage i Betragtning, men det, at Regeringen tager denne Sag i sin Haand og vil søge at bringe den frem i den Skikkelse, hvorom Tingene kunne blive enige, anser jeg for en saa stor Fortjeneste, at jeg ved denne Behandling ikke skal komme ind paa disse Enkeltheder, men forbeholde mig det til en senere Behandling, som jeg sikkert haaber vil komme.

P. Rindfen: Da dette Lovforslag forelaa her til Behandling i forrige Samling, tillod jeg mig at gøre nogle Bemærkninger dertil, og da min Stilling til Forslaget nu er den samme som den Gang, vil jeg altsaa kunne fatte mig i Korthed, idet jeg kan henvisse til, hvad jeg tillod mig at udtale i forrige Samling. Min Stilling til Forslaget er kortelig følgende. Hvad Forslagets første Del angaar, anser jeg det for at være i høj Grad betimeligt, at man søger at faa etableret Netter, gennem hvilke Stridigheder mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, saadanne Stridigheder, der opstaa om bestaaende Overenskomster, Priskuranter, Kontrakter eller deslige, kunne finde en hurtig, let og billig Afgørelse; og jeg tror, at Lovforslaget giver en praktisk Anvisning paa, hvorledes dette skal kunne naas. Jeg tror, at naar Lovforslaget bliver gennemført, bliver til Lov, vil man i disse Arbejdsretter, som her foreslaas, have et Middel, hvorved man temmelig let kan komme til en Forstaaelse om saadanne Forhold, som det nu ellers er temmelig bekosteligt og vanskeligt at komme til Forstaaelse om. Jeg tror, saa vidt mig bekendt, at der næppe er nogen, som fuldt ud vil paastaa, at det nu-